

[Hanne Reintoff.]

fordel, ikke bare fordi der kan gives flere og bedre kundskaber, men også fordi man får større mulighed for at give de vordende pædagoger en bedre og mere professionel holdning til faget og det opdragelsesarbejde, de skal ud i. Det er ganske rigtigt et stort ansvar at opdrage andres børn, og det kræver, at man har så megen socialpædagogisk og professionel indstilling, at man er i stand til at bearbejde sine egne problemer, hvis de kommer i konflikt med opdragelsesarbejdet, at man er i stand til at lade være at påvirke børnene helt privat i en anden retning end den, forældrene ønsker at lægge i deres opdragelse. Dette at undlade at lade sit eget livssyn, f. eks. religiøst eller politisk, smitte for hårdt af på børn, hvis forældre opdrager dem på anden måde, kræver både viden og professionel holdning.

Det er udmærket, at der i lovforslaget siges, at uddannelsen skal gives på statslige og private seminarier. Samtidig ved vi dog, at alle de eksisterende seminarier er private, så hidtil er det altså ikke noget, der har vist sig at du. Det bør efter min mening ændres, og de nye seminarier, der bygges, må undgå den private karakter, må være statslige institutioner.

Det forekommer også mig, at sammensætningen af uddannelsesrådet er skæv. De uddannede børnehavepædagoger og fritidspædagoger bør have bedre repræsentation. Måske kunne man udvide antallet af undervisningsrådsmedlemmer med 3 eller endnu bedre 5. Vi må regne med, at de, der dagligt er beskæftiget i arbejdet på institutionerne, har en klarere fornemmelse af, hvor skoen trykker, hvad der er behov for i undervisningen, og det er jo sådan, at i deres arbejde med praktikanterne fra seminarierne — de kommer lige fra den teoretiske undervisning — kan man få indtryk af, om der eventuelt er noget, der bør ændres eller udvides. En sådan udvidet repræsentation vil også have betydning for fagets videreudvikling, fordi vi da kan regne med, at fagrepræsentanterne også vil arbejde aktivt med hensyn til indholdet i den videreuddannelse, der heldigvis åbnes muligheder for.

Jeg må også harcelere over — som alle andre — de bemærkninger, der er om 1/2 års husligt arbejde for børnehavepædagogernes

vedkommende, men jeg vil gerne spørge ministeren, hvorfor dette krav ikke er rejst for fritidspædagogernes vedkommende. Så vidt jeg kan se, skal der ikke større huslig indsigt til at hjælpe et 6 års barn end et 7 års barn. Den eneste forklaring, jeg kan se, er, at det er et fag med så mange mænd, at man ikke tør byde dem noget så urimeligt. Hvis der er en saglig forklaring, vil jeg gerne have den.

Kravet om, at fritidspædagogerne skal have gennemgået et begynderkursus i sløjd, virker heller ikke helt tidssvarende. Det drejer sig jo ikke blot om faget, men om at lære børnene værktøjsbehandling og at lære at instruere dem. Det mener jeg seminariernes lærerstab sikkert bedre kan give sig af med.

I øvrigt vil jeg gerne have et konkret svar på, om ministeren mener — det mener jeg nemlig — at seminarielærerne alle må have et pædagogisk kursus, hvis de ikke har en pædagogisk grunduddannelse, men kun en eller anden faglig uddannelse; det er et problem på mange af de sociale uddannelsesinstitutioner.

Om optagelse for fritidspædagogernes vedkommende fremgår det, at man skal have gennemgået 3 måneders forpraktik på et fritidshjem. Er det ikke unødigt stramt? Er det ikke tilstrækkeligt, hvis man har haft praktik på en anerkendt børne- og ungdomsforsorgsinstitution?

Også jeg er meget betænkelig ved, at elever med en vis skoleeksamen kan fritages for at deltage i undervisningen i en række fag. Det må afvises af mange grunde, også af pædagogiske. På seminarierne foregår megen undervisning anderledes end den traditionelle skoleundervisning, og det vil være et brud i undervisningsmiljøet, hvis nogle elever med mellemrum er fraværende, fordi man jo tilrettelægger undervisningen med henblik på de kommende krav og opgaver og ikke som en undervisning af generel og almen karakter. Som et lille eksempel kan nævnes, at man ved undervisning i sociallovgivning ikke bare terper paragrafferne med seminarieeleverne, men samtidig f. eks. søger at bibringe dem forståelse for, hvordan man instruerer forældre i, hvad der er af sociallovgivning, og hvordan de skal henvende sig til det sociale apparat.

Vi ved også fra læreprocessernes psyko-